

се мисли на те формалне изворе, односно опште правне акте којима се регулише предмет уставног права. Извори уставног права се најчешће појављују у правном облику као правни прописи, акти, али и неком другом ванправном облику као нпр. разне повеље, декларације и сл. Зато и може да се говори о правним и ванправним изворима уставног права при чему у прве спадају устави, закони и др. акти, а у ванправне нпр. обичаји, пракса, програми појединих политичких партија и сл. У већини држава у свету, па и код нас, преовлађују ови правни извори при чему се под њима мисли на различите правне акте којим се уређују најважнији односи у свакој држави-политички односи изражени у организацији највише државне власти и управљања.

Под извором права у формалном смислу, па и уставног права, подразумевају се форме кроз које се изражавају правне норме, прописи и ти формални елементи или карактеристике прописа се тичу органа који их доносе и поступка по коме се ти прописи (акти) доносе. Они се као такви разликују од материјалних критеријума или момената који се односе на карактер и значај друштвених односа који се регулишу различитим прописима. При томе ови извори права (формални), па и уставног права, дуго нису били искључиво правни јер су се правне норме налазиле, стварале и у другим актима, а не само правним.

Када се говори о уставном праву, и оно се током свог постојања мењало и развијало, тако да није увек имало исте изворе. Ти извори уставног права нису били исти у свим државама и историјским епохама и на њих су утицали различити фактори као што су нпр. степен економског и културног развоја, друштвено-економска структура, карактер власти, организација државе, култура и др. Специфичност уставног права и његових извора произилази из тога што то није само правна, него и политичка дисциплина. Отуда је и утврђивање извора уставног права једно комплексно питање, не само правно него и социолошко-политичко. Код извора уставног права, пре свега оних правних, општих правних аката треба разликовати њихову хијерархију, по значају, њиховој снази и важности. Тако могу да се уоче они који се налазе на самом врху те хијерархије а онда и нижи испод њих који су мање, слабије снаге и који се доносе на основу ових виших. И код ових правних извора уставног права, већина држава се опредељује за писане правне изворе, док неке, као англосаксонске, уважавају и неке друге, неписане изворе права. Када се употребљава израз извори уставног права, онда под тим Р. Марковић подразумева: а) извор доношења права (орган надлежан за доношење норме); б) извор сазнања права (као акт